

Det er jo fuldstændig rigtigt, som det er sagt, at der er sådan noget sendrægtighed omkring det. Der er i hvert fald holdt mange møder og skrevet mange papirer og talt rigtig længe, og det er i øvrigt foregået i lukkethed. Det er jo så det paradoksale, og der ikke er kommet særlig meget åbenhed ud af det. Så det er rigtigt at få sat det på dagsordenen.

Vi har jo den holdning, at åbenhed er flere ting i den her proces. Når der kommer et forslag fra EU, er det vigtigt, at folk bliver bekendt med, at det er kommet og kan tage del i debatten omkring det, lige så vel som når der kommer forslag til regeringen her fra Folketinget.

Derfor har vi jo også fra Dansk Folkepartis side fremført det synspunkt sådan helt grundlæggende, at alle lovforslag, der kommer til behandling, uanset om de kommer fra regeringsapparatet eller om de kommer fra EU, bør tælle en første behandling her i salen.

Det vil betyde, at man i folketingsgrupperne har det på dagsordenen, at fagordførerne er involveret, og at man får en første debat her i salen i fuldstændig åbenhed, hvor alle kan se, hvad der foregår, og blive opmærksom på, at her er et eller andet, de ønsker at engagere sig i. Så kommer forslaget tilbage i grupperne og i fagudvalget, hvor man så arbejder videre med det.

Så er vores model, at man i fagudvalget vurderer, om det skal tilbage til en anden behandling i salen på et senere tidspunkt i forløbet, hvis der sker voldsomme ændringer i forslaget. Og hvis der ikke gør det, så kan fagudvalget vurdere, at man sender det videre til Europaudvalget, hvor det så behandles færdigt.

Vi anerkender nemlig, at mandatgivningen fortsat ligger i Europaudvalget, og at det er dér, man i den sidste fase fortæller regeringen, om man kan støtte forslaget fra dansk side, eller man ikke kan, eller hvilke forbehold man skal tage for at kunne støtte forslaget.

Det er den ene del af åbenheden. Det er hele den proces, der går fra et forslag stilles, og til det i virkeligheden når så langt i behandlingen, at det begynder at gøre ondt, og der skal til at laves forhandlinger og gøres armbøjningsøvelser omkring det mellem landene.

Den anden del er nemlig så, når vi kommer hen i den fase i Europaudvalget, hvor der skal være mandatgivning til en endelig beslutningstagning. Der kan regeringen i nogle situationer have en pointe i, at man kan komme til at spille for åbent ud i forhold til andre lande og dermed blotlægge sig i sin forhandlingsposition og øde-

lægge sin rolle for at få egne mærkesager igennem.

Men her ønsker vi så, at man i den fase i europaudvalgsbehandlingen vender tingene på hovedet i forhold til i dag. I dag er udgangspunktet jo lukkethed i Europaudvalget, og undtagelsen er, at vi etablerer åbenhed. Vi mener, at det skal være modsat.

Udgangspunktet skal være, at Europaudvalget altid behandler tingene i åbenhed, men at regeringen i en konkret sag kan bede om at få den behandlet i lukkethed, akkurat ligesom vi har møder i byrådene og amtsrådene, hvor man normalt først har en åben del, og så har man en lukket del til sidst. En lukket del kan være personalesager, nogle personfølsomme sager, som man anerkender ikke skal være til en åben debat. Og det betyder også, at langt størstedelen af Europaudvalgets dagsordener vil være inden for den åbne del.

Kl. 15.10

Jeg har siddet i Europaudvalget nu siden september 1994, og i de fleste sager, vi har behandlet i udvalget, er det jo sådan, at journalisterne står uden for den lukkede dør. De bliver efterfølgende briefet både fra ministerens og ordførernes side om, hvad der har været på dagsordenen, og der plejer ikke at være ret meget kispus omkring det. Og så har man nogle enkelte sager på dagsordenen, som er ømme, og hvor vi respekterer, at vi så holder mund dér, for der er det vigtigt, at regeringen og ministrene kan føre forhandlinger på Danmarks vegne.

Se, med de her to forslag i forhold til de to led i processerne mener vi faktisk, at man vil opnå en meget stor grad af åbenhed sammenlignet med det, vi kender i dag. Og så er det bare med at komme i gang og få dem vedtaget. Udgangspunktet er et godt forslag her, som vi så kan brodere på ud fra de ønsker, vi har her, og så få det etableret, og så kan Europaudvalget for den sags skyld i lukkethed fortsætte sin debat efterfølgende.

Tredje næstformand (Kaj Ikkast):

Formanden tillader sig at springe i rækkefølgen på grund af et andet møde i huset.

Elisabeth Arnold (RV):

(Falder på vej op ad trappen). Ups, hastværk er lastværk! Jeg vil gerne sige tak til SF's ordfører for at få lov til at springe i rækkefølgen. Og det var ikke med vilje, jeg faldt på vej op ad trappen.